

delse, er det overflødig videre at diskutere derom med det ærede Medlem.

Naar det ærede Medlem sluttede med at sige, at han har al den Respekt for mig, som jeg fortjener, saa er det jo ikke noget at takke det ærede Medlem for.

Formanden: Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds har Ordet for en kort Bemærkning, idet det er tredie Gang, han begærer Ordet.

Brandes: Jeg ved ikke, om det bliver en kort Bemærkning. Vil den højtærede Formand ikke give mig Ordet for andet end en kort Bemærkning?

Formanden: Ønsker det ærede Medlem Ordet for en længere Udtalelse?

Brandes: Jeg ved ikke, hvor lang den kan blive.

Formanden: Ja, saa skal der heller ikke fra min Side være noget til Hinder for, at det ærede Medlem faar Ordet for en længere Udtalelse, naar den blot ikke særlig gælder Spørgsmaalet om Motiverne til Garnisonsforandringerne ved Helsingør.

Brandes: Jeg skal overfor den højtærede Formands Udtalelse bemærke, at jeg aldrig vilde have nævnt Helsingørs Bevarelse som Garnison, hvis ikke Spørgsmaalet herom var fremdraget i Betænkningen, og jeg havde den Tro, at man her ved anden Behandling af en Sag netop var berettiget til paa een Gang at tale om Ændringsforslagene og ogsaa om, hvad der mulig maatte være fremdraget i Betænkningen.

Formanden: Hvad der for Øjeblikket foreligger, er Ændringsforslagene.

Brandes: Naturligvis retter jeg mig efter den højtærede Formand, og jeg kan altsaa ikke besvare den højtærede Forsvarsministers Udtalelser om den Ting.

Jeg skal da kun gøre den Bemærkning overfor den ærede Ordfører, at jeg brugte om ham Ordet „uskyldig“, hvorimod det forekom mig, at han mente, at jeg havde talt om hans „Troskyldighed“, og denne, sagde han, var ikke stor. Ja, det kan jeg naturligvis ikke komme ind paa at bedømme. Jeg synes, at han viser sig i Almindelighed uden nogen som helst Forfarenhed i det, man kalder den egentlige Højrepolitik. Han er mere udenfor det,

end han selv tror. Hvor billigt jeg kan købe hans Uskyldighed eller Troskyldighed, ved jeg ikke, men jeg vil overhovedet ikke købe noget hos det ærede Medlem, saa det Spørgsmaal kommer slet ikke til at ligge for.

Det ærede Medlem (Holstein-Holsteinborg), som fralagde sig at ville være i nogen som helst Alliance med mig, synes mig et godt Eksempel paa, at Fornuftgrunde gælde ikke i militære Sager. Det ærede Medlem anførte selv fornuftige Grunde, hvorfor han er stemt imod dette Forslag, og derpaa siger han, at disse fornuftige Grunde gælde alligevel ikke for ham. Han er enig — siger han — i Formaalet, men han vil ikke være med til Midlerne. Saa maatte han efter min Mening søge andre Midler til at ramme det samme Formaal med. Men naar han ikke gør dette, er det jo ganske urimeligt, at han ikke vil gaa med til den Begrænsning, som Ændringsforslaget her giver ham Mulighed for. Naar man som han er mod Udvidelse af Ekspropriationsretten, mod Misbrug — som han mener — af Grundlovens § 82, synes det mig naturligt, at han, hvor der foreligger Spørgsmaal om enten at give en ganske begrænset Bemyndigelse eller at give en i høj Grad udvidet Bemyndigelse, gaar med dem, der foreslaa den begrænsede Bemyndigelse. Jeg synes, at det ærede Medlem er i Strid med sig selv, noget af det forfærdeligste, man kan være, hvilket Standpunkt man i øvrigt staar paa. Jeg ser nu, at det ærede Medlem har Ret i, at der ikke er nogen Alliance mulig mellem ham og mig paa dette Spørgsmaal og neppe heller paa mange andre; vi kunde dog muligvis ved en saadan lille fornuftig Ting have fundet hinanden. Ulykken er, at det ærede Medlem efter min Mening ikke vil følge sin Fornuft, men lade sit Hjærte raade i denne Sag, og det er ikke formaalstjenligt her i Landstinget.

Den højtærede Forsvarsminister kan jeg altsaa ikke svare. Jeg vil dog gerne fastslaa, at noget egentligt Svar paa mit Spørgsmaal har jeg ikke faaet. Jeg savner bestandig — og det vil jeg i dette Ting evig komme til at savne — Svar paa, hvorfor han imod de sagkyndige gaar til et Skridt, som han ikke har kunnet give nogen virkelig Begrundelse for.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Maa jeg sige til det ærede Medlem, at jeg har givet mine Grunde, men jeg kan ikke gøre for, at de ikke ere fyldestgørende for det ærede Medlem.